

DJ JEAN GEKKENHUIS!

VICTOR MASTBOOM

XANDER

CLOUD
BOOKS

BIOGRAFIE

DJ FRESH FORCE

‘Johannes Lambertus Hubertus Engelaar. Een echte katholieke naam, al gingen we slechts één keer per jaar naar de kerk, en dat was met Kerstmis. Wel was ik altijd bezig om houvast en steun te krijgen van een hogere macht. Ik zag dat pad van volwassen worden helemaal niet zitten en wist absoluut niet wat ik moest met mijn leven. Laat mij iets doen waarbij ik niet hoeft te werken en toch een leuk leven heb, hoopte ik toen. Laat me iets anders zijn dan alle anderen, iets excentrieks.

Dat is uitgekomen. Ik leid mijn gedroomde leven, terwijl dat helemaal niet voor de hand lag. Als je uit Rhenen komt en je hebt de MEAO gedaan, dan word je vertegenwoordiger of je belandt op het gemeentehuis. Gelukkig zijn mijn gebeden verhoord. Misschien wel dankzij mijn opa of een of andere aartsengel, want het kan niet anders dan dat iemand mij bijstaat. Ik had al honderd keer dood kunnen zijn vanwege dat zuipen, autoracen en allerlei bizarre gebeurtenissen gerelateerd aan het jaren en jaren *on tour* zijn.’

‘Veel mensen uit Veenendaal zien mij als mede-Veenendaler, en mensen uit Rhenen beschouwen mij als Rhenenaar. De waarheid ligt in het midden. Het Juliana-ziekenhuis waar ik geboren ben, op 7 mei 1968, staat zo’n beetje op de grens van die

twee plaatsen. Iedereen die in het ziekenhuis ter wereld komt, heeft Veenendaal in zijn paspoort staan, ook al heeft hij er nooit gewoond. Ik ben dus geboren in Veenendaal, maar kom uit Rhenen.

We hebben een kleine familie en gingen nauwelijks om met mijn ooms en tantes. Zowel aan moeders als aan vaders kant. Er was geen haat of nijd, het ging gewoon zoals het liep. We hadden wel intensief contact met mijn beide oma's en opa's. De vader van mijn moeder was brandweercommandant in Veenendaal. Omdat mijn ouders allebei werkten, heb ik daar in mijn jonge jaren heel veel tijd doorgebracht. Die opa had een waanzinnige BMW-motor, dat vond ik een fantastisch ding. Misschien verklaart die motor mijn liefde voor snelheid. De brandweerkazerne had een uitkijktoren, dat was natuurlijk geweldig om te beklimmen. Opa Jo was een lastige man, zeker met een paar jenever op. Mijn ouders lagen vaak met hem in de clinch, maar ik had echt een zwak voor hem. Tot op de dag van vandaag voel ik een soort magische, bovenaardse band.

Mijn vader had een voegersbedrijf, samen met zijn neef en zijn broer. Tot drie jaar terug stond hij nog op de steigers, hij was elke dag van zeven tot zeven op pad. Lovenswaardig. Mijn moeder heeft jaren in een parfumeriezaak gestaan. Toen ik wat bekender werd, kwamen mensen daar speciaal een parfummetje halen. Met mijn moeder kon ik goed opschieten, ik was wat minder hecht met mijn vader. Voor mijn gevoel was het niet een traditionele band zoals anderen die met hun ouders hebben. Dat lag echt niet alleen aan hen, beetje de aard van het beestje ook. Het was niet vervelend of zo, maar ik was altijd heel erg op mezelf. Als ik thuis was, dan zat ik het liefst op mijn eigen kamer. Later kwam ik erachter dat sommige vrienden en vrien-

dinnen wél een emotionele en intensieve band met hun ouders hadden. Wij knuffelden nooit, dat zat niet in het systeem. Ik ben graag alleen en los dingen altijd zelf op. Ik moet wel zeggen dat die band door de loop der jaren alleen maar verbeterd is en hechter is geworden, ik waardeer mijn ouders nu ook meer dan ooit tevoren en zou niet zonder ze kunnen.

Ik heb van jongs af aan moeite gehad met gezelschappen, zelfs tot vandaag de dag nog. Een beetje gezellig moeten doen, daar heb ik niks mee. Eén op één vind ik het prima om met iemand te spreken, maar gezelschapsgesprekken trek ik niet zo goed. Misschien ligt dat aan het feit dat ik het liefst zelf aan het woord ben, en als de aandacht van mensen verslapt, dan raak ik gepikeerd. Daarom spreek ik mensen liever één op één. Als kind had ik altijd het idee dat er niet naar mij werd geluisterd. Voor mijn gevoel had ik veel inzichten, maar waren volwassenen er niet in geïnteresseerd.

Het feit dat ik een bekende dj ben geworden, waardoor ik automatisch vaak in grote gezelschappen beland, heeft er wel enigszins toe bijgedragen dat ik nu ook in groepsgesprekken aardig uit de voeten kan. De mensen hangen daardoor over het algemeen toch een stuk sneller aan je lippen.’

‘De plek waar ik opgroeide was fantastisch. School vond ik niks, maar het buitenspelen met vriendjes, daar keek ik echt naar uit. Bij mij in de buurt woonden veel kinderen, dus dat was dikke pret. Het ene jaar was voetballen in, dan weer rolschaatsen en dan weer hockey. We waren altijd buiten, of het nou donker, winter of ijskoud was. Lekker boomhutten bouwen of crossen op van die BMX-fietsen. Het was niet altijd dikke mik, we maakten onderling ook wel eens ruzie. Zo ben ik door een glazen

deur gevlogen die iemand die ik achterna zat dichtgooide. Als je naar mijn handen kijkt, zie je nog steeds de littekens van de hechtingen.’

‘Na de lagere school ging ik naar de mavo. In de klas verbaasde ik me altijd over hoe lang zo’n dag kon duren. Het enige wat ik leuk vond, was taal. Alle exacte vakken gingen aan mij voorbij, rekenen was bijvoorbeeld een kansloze missie. Ook heb ik geen enkel ruimtelijk inzicht. Als ik bij de post een doosje in elkaar moet vouwen, dan breekt het zweet me uit. Misschien heb ik wel te veel oestrogeen. Op school deed ik geen ene reet en ben ik al spiekend van klas naar klas gegaan.

Er was één ding waaraan ik een nog grotere hekel had dan aan op school zitten: huiswerk maken. Ik verzon allerlei smoesjes om eronderuit te komen. Pas een paar dagen voor proefwerken en tentamens begon ik wat te doen. Op mijn rapporten stond dan ook steevast: “Jan kan veel beter, maar dan moet hij wel zijn best doen.” Ook op de MEAO in Utrecht zat ik de uren af te tellen. Het was een kwelling. Al die lessen waren niet aan mij besteed. Wat betekent een opleiding nou helemaal? Het echte leven leer je door te leven, niet door te studeren. Ik kom regelmatig op plekken met slimme, hoogopgeleide mensen die totaal niet wereldwijs zijn. Over heel veel zaken kan ik prima meepraten en dan zie ik ze kijken: hoe weet hij dat allemaal? Dat is nou een kwestie van wereldwijsheid.’

PRONKSTUK

‘Hoewel we niet rijk waren, hebben mijn ouders hebben me altijd verwend. Ik heb een paar jaar aan wielrennen gedaan

en de meeste racefietsen waren duur, die kostten 1000 of 1500 gulden. Van mijn vader kreeg ik een Alpina-fiets. Dat was een schitterend ding, maar wel een van de goedkopere. Ik reed erop tijdens de lokale jeugdronde, het bekende rondje rond de kerk. Prompt won ik die wedstrijd, want ik kon toen echt hard fietsen. Na afloop liep ik dus vol trots rond met de fiets aan mijn hand. En ik zal nooit meer vergeten hoe een stel oudere, semiprofessionele renners riepen: “Zo, jij hebt een mooie Alpina-fiets!”, en daarna in lachen uitbarstten. Dat heeft me toen echt geraakt. Ik dacht dat ze het meenden, maar ze namen me in de maling. Kort daarvoor hadden mijn vader en ik op een wielerbeurs een peperdure Koga Miyata gezien die ik heel graag wilde hebben, maar het werd dus een Alpina. Die Koga Miyata is altijd in mijn hoofd blijven zitten en vijftien jaar geleden heb ik het duurste exemplaar gekocht: 7000 euro. Daar heb ik misschien twee keer op gezeten, maar hij heeft wel tien jaar als pronkstuk bij mij in de woonkamer gestaan. Ik moest en zou daarmee dertig jaar na dato alsnog een statement maken, voornamelijk voor mezelf.

‘Vanaf mijn zestiende gingen we op vrijdag en zaterdag altijd uit in Zeist. Daar gingen we met de bus vanuit Rhenen naartoe. Ik kocht meestal voor vijf gulden een fles Martini of Apfelkorn en dronk die al wachtend stiekem achter de grote zwerfkei bij de bushalte op. In Zeist had je een straat vol barretjes die dan vol zaten met scholieren. Om 01.00 uur pakten we meestal de laatste bus terug naar huis. Achter de bushalte lagen tennisbanen en soms gingen we snel voordat de bus kwam even neuken op het gravel. Zo ging dat destijds onder elkaar, de jeugd is nu een stuk preutser denk ik, maar toen was dat gewoon normaal. Al die jongens pakten de meisjes en de meisjes pakten de jongens.

De terugreis was een soort afvalrace langs Zeist, Driebergen, Doorn, Maarn, Leersum, Amerongen, Elst, Rhenen. Bij ieder dorp ging er iemand van mijn vriendenclub uit, tot ik alleen overbleef. Meer dan eens kreeg ik een conflict met de buschauffeur en werd de politie erbij gehaald. Officieel moest die bus nog een rondje door Rhenen maken voordat hij naar de remise kon, maar daar hadden de chauffeurs 's nachts vaak geen zin in en dan zeiden ze dat ik eerder moest uitstappen. Dat trok ik niet als ik gezopen had, dus dan trapte ik tegen de bus of gooide er nog een steen tegen. De verhoudingen stonden sowieso al op scherp als we instapten en ons buslied aanhieven: "Hé buschauffeur, we gaan je busje slopen, hé buschauffeur..." Vijftien van die schreeuwende, dronken tieners, dat was natuurlijk vrij intimiderend. Als ik dan in mijn eentje kwam te zitten, dan greep zo'n kerel zijn kans om wraak te nemen.'

ALL STAR FRESH

'Aan het eind van de mavo raakte ik geïnteresseerd in muziek. Op zondagmiddag werd bij de AVRO *And The Beat Goes On* op de radio uitgezonden. Dat programma werd gemaakt door Leo Cotine, Peter Duijkersloot en Ton Poppes. Ik besepte niet dat ik die drie later nog regelmatig zou tegenkomen. Leo draaide in Cartouch in Utrecht, Peter had Rhythm Import in Amsterdam en Ton was eigenaar van Cartouch en begon in 1989 de Escape. Samen met Veronica's *In The Mix* van Ben Liebrand was *And The Beat Goes On* een van de eerste radioshow's die bestonden uit lange mixen, een soort dj-sets dus.

Ik was verslaafd aan die programma's en wilde ook zo kunnen draaien. Aan Sinterklaas vroeg ik een pick-up en kreeg er

warempel een. Maar met één speler kun je natuurlijk niet mixen, dus niet veel later kwam er een mengpaneel en een tweede pick-up bij. Die platenspelers werden aangedreven door een snaar en hadden een ontzettend lullige pitchcontrol. Het probleem van snaar aangedreven pick-ups is dat ze nooit even snel draaien, hierdoor lopen de beats dan maar kort gelijk. Dan leer je wel mixen natuurlijk. Ik stond dagenlang te oefenen. Met wat vrienden uit Amerongen ging ik af en toe naar Amsterdam om platen te kopen. Veel geld hadden we niet, dus dan kochten we er hoogstens één of twee. In eerste instantie draaide ik veel Italo, een campy elektronische substroming van disco. Denk aan het nummer “Happy Station” van het duo Fun. Ook draaide ik vaak Dan Hartman en Divine, zeg maar de campy kant van disco.’

MIJN BH

‘Niet veel later kreeg Robin Albers een radioshow met veel disco, dance en hiphop. In de rubriek *AVROS Driemaal Doordraai* mocht onbekend talent drie platen mixen en als hierin hiphop werd gebruikt, dan vond ik dat fantastisch. Dus ben ik geswitcht van Italo naar rap, ook omdat je veel meer mogelijkheden achter de draaitafels had. Scratchen hoorde echt bij hiphop en dat gaf je set echt wat extra’s. Bij mijn ouders thuis staan nog zo’n drieduizend hiphopplaten op zolder. Een gouden collectie met 12-inches van Sugar Hill Gang en Grandmaster Flash, Public Enemy, De La Soul en Tuff Crew. Ik was ook een groot fan van Mantronix, daarvan had ik allemaal stiksels op mijn baseballjack genaaid. Mijn grote Nederlandse voorbeeld was All Star Fresh, die ook optrad als King Bee. Ik zag hem wel eens in Amsterdam als ik daar platen ging kopen. Hij liep daar dan met een heel gevolg, dus dat maakte

veel indruk. Hij droeg altijd een rode jas met op de achterkant heel groot zijn artiestennaam. Daar spiegelde ik me aan, dat wilde ik ook en ik bedacht in het verlengde van All Star Fresh mijn eigen artiestennaam: Fresh Force. En natuurlijk kwam die naam op de achterkant van mijn rode baseballjack te staan.

De kledingstijl die ik toen ontwikkelde, heb ik nog steeds. De basics bestaan uit een gescheurde spijkerbroek, een T-shirt, een baseballjack en later kwam er een petje bij. Het is af en toe wel kolderiek, want ik draag deze outfit zelfs op begrafenissen, bruiloften en andere officiële of dresscodegelegenheden, onder het motto “take me as I am, oftewel: that’s me!” Wat betreft merken ben ik een volger. Ik kijk wat er leeft onder jongeren en daar sluit ik me bij aan, tenminste, als ik het leuk vind. Een paar jaar geleden was Ed Hardy in, nu is het Deus en Philipp Plein. Soms zijn er merken waar ik niks in zie, die laat ik dan links liggen. Het voordeel is dat je alléén al door je aan te passen aan trendy en jeugdige kledingmerken je er zelf ook automatisch direct tien jaar jonger uitziet. Alles wat ik koop zoek ik met zorg uit. Het is soms dure kleding, maar het gaat altijd lange tijd mee, dus dat scheelt een hoop geld. Het liefst draag ik altijd hetzelfde. Gewoon hetzelfde shirtje en dezelfde broek. Dat kan prima, want in clubs wordt er nauwelijks meer gerookt en ik zweet nooit. Mijn shirtjes worden daarom niet zo snel vies op de plekken waar ze bij andere mensen wel vies worden. Dus als ik de volgende dag wakker word, dan pak ik gewoon het shirtje van de dag ervoor, haha. Het valt niet op, want de ene dag sta ik in Groningen en de andere dag in Maastricht. Begin jaren negentig ben ik een pet gaan dragen. Waarom weet ik niet, het heeft in ieder geval niks met kaalheid te maken. Destijds had ik nog geen inhammetjes.

Eén à twee keer per jaar wordt mijn pet afgepakt. Die pet maakt deel uit van mijn imago. Als je die afpakt, dan zoek je dus problemen. Je wilt dan dus stoer doen tegenover je vrienden en dan voel ik mij geroepen om stoer terug te doen. Zo'n gastje pak ik dan bij zijn nekvel of gooi ik tegen de muur aan. Vorig jaar had ik het een keer in club Bubbels, een gozer pakte m'n pet en hield hem achter zijn rug. Die zal dat nooit meer doen, dat heb ik hem wel duidelijk gemaakt. Maar het is raar, want je trekt toch ook niet bij een vrouw haar bh voor de lol naar beneden? Die pet is mijn bh. Vrouwen doen het bijna nooit, dat is slechts drie keer in mijn carrière voorgekomen. De laatste keer was in Hilversum, ook weer die pet achter de rug houden. Ja, toen ging die bh dus naar beneden. Als je mij voor lul zet, zet ik jou ook voor lul.

Het is niet zo dat ik niet zonder pet gezien wil worden. De helft van de week loop ik zonder over straat. Maar als mensen dan met me op de foto willen, vragen ze juist of ik mijn pet wél even wil opzetten. Anders lijkt ik niet op DJ Jean. Mensen twijfelen of ik het wel ben als ik geen pet opheb. Ik word vaker aangesproken dan wanneer ik hem wel opheb. En die zonnebril hoort er ook bij. Die moet ik dan van het publiek opzetten, anders vol-doe ik niet aan het bekende plaatje dat ze van mij hebben.'

VOOR HET EERST BETAALD

'Op mijn zestiende vond ik mijn mixen goed genoeg om naar Robin Albers te sturen. Kennelijk was hij gecharmeerd van mijn cassettebandjes, want hij nodigde me uit om naar de studio in Hilversum te komen. Geweldig natuurlijk, want ik keek tegen Robin op. Hij is twaalf jaar ouder en woonde ook in Rhenen.

Ondanks de zenuwen ging het mixen goed, en daarna mocht ik vaker langskomen om te draaien, wat natuurlijk erg goed was voor mijn naamsbekendheid. Het leverde me mijn eerste betaalde dj-gig op in de tent waar ik toen zelf al elke week uitging: in L'Etoile in Zeist, een bar-dancing. Ik mocht daar van de dj af en toe wat plaatjes opzetten. Die kerel heette Hendrik en verpersoonlijkte alles wat ik wilde zijn: een dj in een populaire tent. Terugkijkend deed hij dat draaien er gewoon een beetje bij, dat was natuurlijk niet een fulltimebaan, maar ik vond het prachtig als hij er even genoeg van had en ik voor hem mocht invallen. In L'Etoile kwamen de kakkers, in de bar-dancing ertegenover, La Dada, kwam het gewone volk. De eigenaar daarvan zag mij in L'Etoile draaien en had me ook op de radio bij Robin gehoord. Of ik een residentie wilde in La Dada. Ja, dat zag ik natuurlijk wel zitten. Wie er op de dansvloer stond maakte me niet uit, als ik maar een vaste plek had. Bovendien kon ik er van 23.00 tot 04.00 uur 's nachts draaien, hetzelfde als later in de iT. Het was geweldig, ik kreeg voor het eerst betaald voor mijn hobby.

Er waren nog wel meer plaatsen waar ik toen ontzettend graag wilde draaien. Cartouch in Utrecht bijvoorbeeld, dat was het summum. Op dinsdag werd daar Eurochart opgenomen met Linda de Mol. Hetzelfde gold voor de Manhattan in Arnhem, daar stonden we altijd te kijken hoe Twan Krebbers draaide, later eigenaar van de fameuze Matrixx in Nijmegen, en nu organiseert hij onder andere het festival Emporium. Het mooie was dat ze me een paar jaar later, dankzij mijn inmiddels door de iT opgebouwde faam, smeekten of ik in die tenten kon komen draaien. Dat was een vervulling van mijn dj-droom. Ik stond op de plekken waar ik eerst liep te kwijlen als ik er binnenkwam.

Omdat ik nog geen rijbewijs had, werd ik na het draaien in

La Dada altijd opgehaald door mijn vader. Het stomme is dat ik nu pas waardeer wat hij toen voor me deed. Ik had destijds niet in de gaten dat het niet vanzelfsprekend was dat je midden in de nacht je zoon oppikt omdat die zo nodig moet draaien. Toen vond ik dat hij dat gewoon voor me moest doen, omdat ik anders niet thuis kon komen. Maar kun je nagaan, hij was bouwvakker en stond altijd voor dag en dauw op. Net op de dag dat hij kon uitslapen, moest hij mij ophalen. Op een gegeven moment draaide ik ook af en toe op de vrijdag, toen moest hij dus twee keer in het weekend er vroeg uit. Dat vond hij geen enkel probleem.’

IN DIENST

‘Vlak voor mijn negentiende kocht ik mijn eerste auto. Ik moest in militaire dienst in Ermelo, bij de Generaal Spoorkezerne, en met een eigen wagen kon ik mooi heen en weer rijden. Het werd een Alfasud. Die kostte 2000 gulden, op zich een koopje voor dat model, al was het nog steeds een smak geld. Ik redde het net met het geld dat ik had verdiend met d’jen en mijn opa en oma sprongen ook nog bij. Alfa’s stonden bekend als roestbakken en met name die Suds rotten weg waar je bij stond. Maar ja, ik vond dat model nu eenmaal prachtig. Al snel bleek waarom die van mij een koopje was. In mijn straat woonde luitenant Onderstal, die toevallig in dezelfde kazerne gelegerd was. Het idee was dat we om benzinekosten uit te sparen de ene week met zijn auto reden, en de andere week met de mijne. Ik had mijn Sud nog maar een paar weken en we namen een sluiproute zodat we de drukke provinciale weg konden vermijden. De route voerde ons over het platteland langs Veenendaal, Wageningen en Ede. Die

ochtend was net een horrorfilm: boven de weilanden hing een dikke laag mist en het was nog aardig donker. Wij rijden daar en plotseling klinkt een harde knal, alles trilt en ik zie een hoop vonken. Zitten die luitenant en ik ineens met onze reet op het wegdek als een soort Flintstones. Bleken de assen zo verroest dat we erdoorheen waren gezakt. Vanaf dat moment reden we met de auto van Onderstal.’

‘In Ermelo was ik ingedeeld bij de Geneeskundige Troepen. Dat was vrij ironisch, want ik kan geen druppel bloed zien. Dat was ook niet nodig, want ik werd opgeleid tot vrachtwagenchauffeur. Daarnaast was er weinig te doen, het was de tijd dat de dienstplicht ter discussie stond omdat het nut onduidelijk was. Het was een beetje hangen, vrachtwagens schoonmaken en schieten met je uzi. In dat laatste was ik redelijk goed, ik werd uiteindelijk schutter tweede klasse. Ook in die periode ging ik in het weekend vaak met Robin mee, dus ik was kapot als ik door de week op pad moest met het leger. Tijdens een oefening in Duitsland reed ik daar met veertig man achterin over de snelweg. Ik was zo moe dat ik begon te hallucineren. Zag ik ineens een heel circus met allemaal olifanten oversteken! En tijdens die oefening sliep je ook al nauwelijks, dus aan het eind van de rit had je een gigantisch slaaptkort opgebouwd. Terug op de kazerne had je natuurlijk alle tijd om dat tekort weer in te halen.’

‘Tijdens mijn dienstperiode ontwikkelde ik me tot rebel. Ik was niet alleen een individualist die zich anders voelde, maar ging toen ook bewust mijn kont tegen de krib gooien en rare dingen doen. Bevelen niet opvolgen, gek doen bij het appel en een beetje klieren. Iedereen werd gek van het niks doen en dan bedach-

ten ze gewoon maar wat rare opdrachten. Dan moest ik bijvoorbeeld een schroevendraaier gaan ophalen in Den Haag. Die majoor die die opdracht gaf moest er zelf ook wel om lachen, omdat hij wist hoe belachelijk het was. Ik ben toen met een vier-tonner op pad gegaan, maar in plaats van Den Haag, reed ik naar een scharrel in Maarn. Ik had echter geen flauw benul van hoe hoog die vrachtwagen was, en laat Maarn nou net een toegangsweg hebben met een laag viaduct. Ik was nog twee straten verwijderd van mijn schatje toen ik plotseling tegen de vooruit werd gelanceerd. *Bam*, lag heel die huif van die vrachtwagen eraf. Die wagen kon niet meer voor- en achteruit. Over dat viaduct liep een spoorlijn, dus het treinverkeer kwam ook stil te liggen. Het was een doffe ellende, iedereen in rep en roer. Er waren nog geen mobiele telefoons, dus alles duurde tien keer zo lang. Uiteindelijk kreeg ik een heel verhoor. Ze vroegen zich af wat ik daar deed, want Maarn lag totaal niet op de route naar Den Haag. Maar net als mobieltjes had je toen ook nog geen navigatiesystemen, dus ik blufte dat ik was verdwaald. Als straf mocht ik twee weken de kazerne niet af.

‘Eenmaal uit dienst moest ik op zoek naar een echte baan, want van dat draaien in Zeist kon ik niet leven. Bovendien moest ik van mijn ouders aan de bak. Dus ik had gesolliciteerd voor een functie als junior vertegenwoordiger bij Kimberley Clark, een Amerikaans bedrijf in Ede dat van die toiletspullen maakt. Op zich een mooie baan, heel Nederland rondcrossen in een auto van de zaak, maar ik wist niet dat ik in het begin mee moest lopen met de technische buitendienst. Die automaatjes die ik zou gaan verkopen, pleerolhouders, zeepdispensers en handdoekautomaten, moest ik eerst zelf leren ophangen. Een uiter-

mate slecht idee, want ik heb twee linkerhanden. Die gasten die mij opleidden waren heel aardig en vergevingsgezind, dus die zagen dat gepruts wel door de vingers, misschien ook wel doordat ik toen al naam begon te maken als dj. Na twee weken aanmodderen kreeg ik een Mazda 626 en werd ik geacht die dingen zelfstandig in elkaar te zetten en op te hangen. Ik moest vier tot vijf adressen per dag afgaan, maar ik was zo lang bezig op die eerste paar adressen, dat ik het vierde en vijfde nooit haalde. Op een gegeven moment liep het dan tegen drieën en dan ging ik liever relaxen in het zonnetje. Maar ja, bij Kimberley Clark regende het klachten, dus ik kwam niet door mijn proeftijd heen. Gelukkig maar, want anders had mijn carrière er nu heel anders uitgezien.’

EIGEN WEG

Dicky en Jan Engelaar, beiden begin zeventig, wonen nog steeds in het huis waar hun zoon opgroeide. Aan de muren hangen persfoto's van Jan, een vitrinekast staat vol modellen van Alfa Romeo en in de cd-speler zit de iT-compilatie-cd nummer zeven. De hond heet DeeJay, ‘naar onze initialen’ zegt Dicky. Jan woont er sinds zijn vijfentwintigste niet meer, maar is alom aanwezig. ‘Het is begonnen met ons twaalfen-halfjarig huwelijk’, vertelt Jan senior. ‘Wij hadden een feestje in de kelder van de kerk. Daar stond een pick-up met radio-apparatuur opgesteld en Jan was er niet weg te slaan.’ ‘Hij breidde dat hele feestje aan elkaar’, zegt Dicky. ‘Logisch, want

hij was al op jonge leeftijd in de muziek. Hij liep altijd rond met buttons van Kiss.' Die muzikale genen zouden wel eens van moederskant kunnen komen. Dicky was een begenadigd accordeonspeelster. 'Ondanks mijn zenuwen deed ik vaak mee aan concoursen en won die regelmatig. Ook moest ik van mijn ouders op pianoles. Vreselijk, ik moest altijd spelen als we bezoek kregen. Nadat ik het huis ben uitgegaan, heb ik nooit meer een instrument aangeraakt.'

Toen Jan in La Dada ging draaien, was het niet de bedoeling dat pa-lief met de auto voor de deur kwam gereden. Jan senior: 'Dat was altijd twee straten verder. Hij wilde niet dat iedereen zag dat hij door mij werd opgehaald.' Jan en Dicky reden hun zoon ook naar de mixkampioenschappen van Robin Albers. Dicky: 'Dan vroegen we aan het publiek dat er vandaan kwam wie er het beste had gedraaid, en dan zeiden ze Jan. Ja, dat was mooi natuurlijk.'

Dat de kans nihil is dat er met de kerst eens een leuke schoondochter aanschuift, is geen probleem volgens Dicky. 'Dat kan ook niet als je een leven hebt zoals hij, dat past daar dan niet in. Dit is beter zo, maar een parttime schoondochter is ook erg leuk hoor. Je hebt het recht om je leven in te delen zoals je zelf wilt.' En ook over Jans alcoholgebruik wordt niet moeilijk gedaan. 'Alle artiesten hebben iets gekks. Of ze zuipen, of ze spuiten of ze hebben een andere verslaving. Jan heeft zijn wodka, maar gelukkig leeft hij door de week heel gezond. Hij doet waar hij zelf zin in heeft, dat heb je als ouder niet in de hand. Wij dachten dat als hij in Amsterdam ging wonen, dat hij dan veilig was omdat hij niet ver hoefde te reizen, niet wetende dat hij uiteindelijk heel de wereld over zou gaan. Wat dat betreft had hij beter thuis kunnen blijven wonen.'

Volgens Dicky en Jan was hun zoon voorbestemd om dj te worden. 'Hij was helemaal bezeten van muziek. Wisten wij veel wat dat inhield. Van ons moest hij gewoon gaan werken. Dat deed hij niet. Achteraf zijn we apetrots dat hij zijn eigen weg heeft gekozen.' Toch heeft Jan senior een kanttekening: 'Jan is altijd te goed geweest voor anderen. Hij hielp jonge dj's in het zadel en kweekte zo zijn eigen concurrentie, zonder daar ooit iets voor terug te krijgen.' 'Hij heeft gewoon een groot hart', zegt Dicky. 'Laatst ging onze televisie stuk. Stonden er een paar dagen later onverwachts twee installateurs op de stoep met een gigantische nieuwe televisie. Die had Jan besteld, zonder dat we het wisten.'

De iT.

Politie-inval iT.

Politie doorzoekt de dansvloer van de iT.

DISCO iT

VERVOLG VAN PAGINA 1

Vier van hen zitten nog vast.

De politie besloot tot de spectaculaire overrompelings-inval na maanden van onderzoek, waarin duidelijk werd dat er via de voor- en achterdeur drugs de zaak binnenkwamen, met goedkeuring van het bewakingspersoneel. Bij het onderzoek werden undercover-agenten ingezet. Geëlijk in harddrugs werd gebandeld.

De Amsterdamse politie verwacht dat de iT morgen dicht zal gaan. „We hebben vandaag overleg met de burgemeester en hem zullen wij adviseren de iT te sluiten”, zegt woordvoerder Klaas Wilting. „Terugkijkend hebben we een zeer geslaagde actie uitgevoerd. In het voortraject hebben we kunnen constateren dat er heel wat loos is in de iT, maar nu we de balans kunnen opmaken is het erger dan we verwacht hadden.”

Op het moment van de inval, waaraan tweehonderd politiemensen deelnamen, waren 450 bezoekers in de iT aanwezig, die allemaal gefouilleerd werden op het bezit van drugs of wapens.

Discotheek iT tijdelijk dicht na drugsinval

door John van den Heuvel en Gijsbert Termaat

AMSTERDAM, maandag De personeelsleden die bij de politie-inval in de Amsterdamse discotheek iT zijn opgepakt mogen nooit meer in de horeca werkzaam zijn. Ook moeten zij, als hun schuld wordt bewezen, persoonlijk verantwoordelijk worden gesteld voor de bedrijfschade die de internationaal vermaarde dans-tempel oploopt door de tijdelijke sluiting die waarschijnlijk morgen ingaat.

Exploitant

Dat zegt voorzitter Huub Verweij, van de Amsterdamse afdeling van de Koninklijke Horecabond Nederland. „Vooralsnog lijkt het dat de exploitant de dupe is van wat portiers van de disco allemaal hebben getolereerd. Onderzoek moet uitwijzen wie er allemaal bij betrokken zijn, maar deze mensen mogen nimmer meer een baan krijgen in onze branche.”

Xtc-pillen

De Amsterdamse politie heeft tijdens de inval, die in de nacht van vrijdag op zaterdag plaatsvond, vele honderden xtc-pillen, zakjes cocaine en een kleine veertig huisjes met de nieuwe uitgaansdrug ghb in beslag genomen. Twaalf personen werden opgepakt, onder wie een aantal portiers van de iT en een huisdealer.

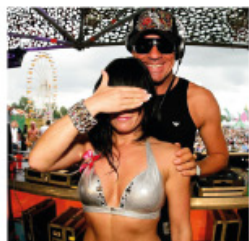
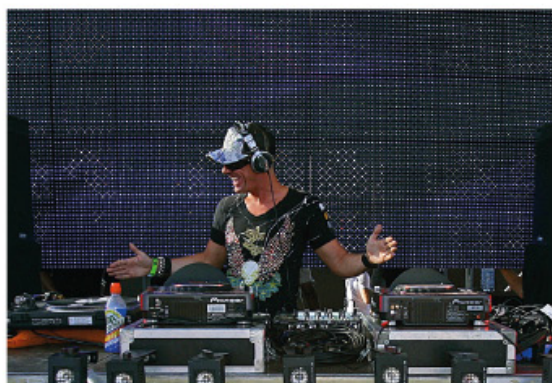
Zie verder pag. 6 kol. 1

Op het moment van de inval, waaraan tweehonderd politiemensen deelnamen, waren 450 bezoekers in de iT aanwezig, die allemaal gefouilleerd werden op het bezit van drugs of wapens.

De extravagante discotheek kwam de afgelopen jaren veelvuldig met de politie in aanraking. Het korps registreerde de afgelopen twee jaar 68 incidenten waarbij de iT was betrokken.

Knipsels over de inval in *De Telegraaf*, (juli 1999).

Dance Valley, 2009.

Madhouse Stage, Dance Valley 2008.

Dé Dsquared-jas.

De rebel himself in full effect.

Opnames videoclip *Gucci Lovers* in Marbella, 2018.

Ik als kermisattractie.

My crew: v.l.n.r. neefje Harm, Joery R.I.P. en Klok, 2006.